

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

LYNNE GRAHAM

Meilė sujaukia visus planus...

2019 balandis – birželis

PAŽADAS MILIJONIERIUI

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

**MEILĖ
SUJAUKIA
VISUS PLANUS...**

Trijų knygų serija
„Pažadas milijonieriui“
Antra knyga

Versta iš Lynne Graham, Castiglione's Pregnant Princess, 2018

© Lynne Graham, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0486-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

- Nagi, juk turėtų būti kas nors, ko trokšti labiau nei to automobilio, - Zakas de Roča priekaištingai tarė broliui. - Parduok jį man ir nupirksiu tau, ko tik užsigeisi.

[Niršis apėmė prinčą Vitalį Kastiljonę - tas netikras brolis brazilas vedė jį iš proto. Abu buvo aistringi prabangių automobilių kolekcininkai, bet čia jų panašumai ir baigėsi. Zakui žodelis ne nieko nereiškė. Negana to - tik dar labiau pakurstydavo jo norą. Atrodė, jog jis negali susitaikyti su mintimi, kad Vitalio nepapirksi. Taigi, Zakarijas de Roča - pasakiškų Kvintel da Roča deimantų kasyklų paveldėtojas ir neapsakomai turtingas net palyginti su savo broliu žmogus - buvo nepratęs prie atsisakymų ar nusivylimų. Nepaisė jis ir mandagumo bei ribų. Vitalis greitomis pažvelgė į jaunėlio brolio veidą - šis buvo liesas, rūstus, tamsios žibančios akys bejausmės po ilgų griežtos savidrausmės laikymosi metų.

- Ne, - tyliai pakartojo jis. Mintyse norėjo, kad kuo greičiau sugrįžtų vyriausiasis brolis Andželas Valtinas ir užčiauptų Zaką. Vitaliui šiurkštumas buvo svetimas. Jis augo aplinkoje,

kurioje vyravo santūrumas, savitvarda bei europietiškos karališkosios šeimos taisyklės. Tik visą gyvenimą griežtai grūdintas charakteris padėjo Vitaliui susivaldyti ir neparodyti tikrųjų savo jausmų.

Šis rytas buvo ne iš sėkmingųjų. Vitalį suerzino tėvas Čarlzas Raselas, kai paprašė jo ir abiejų jo brolių užsukti į biurą. Toks kvietimas buvo neįprastas. Čarlzas dažniausiai susitikdavo su kiekvienu sūnumi atskirai, todėl turėjo nutikti kas nors nenumatyto. Netikėtai pasirodęs Čarlzas mostu pakvietė tik vyriausiąjį sūnų Andželą, o Vitalį ir Zaką paliko už durų. Trumpam Vitalio galvoje šmėstelėjo mintis, jog situacija visai nelinksma, tačiau tuoj pat liepė sau atsikratyti neigiamo požiūrio.

Zakas nekaltas, kad vos prieš metus susitiko su savo tėvu ir dar menkai pažinojo netikrus brolius, kurie bendravo nuo vaikystės, nors jų tėvai ir buvo išsiskyrę. Nelaimė, tamsiaplaukis susitaršęs Zakas, sunkiai tvardantis agresiją ir išsitatuiravęs visą kūną, nederėjo prie giminių. Buvo pernelyg nepatikimas, aikštingas, visur įžvelgdavo konkurenciją. Jo tiesiog buvo *per daug*. Trukdė ir tai, kad jis buvo vos keliais mėnesiais jaunesnis už Vitalį. Šis faktas liudijo, jog Zakas buvo pradėtas tada, kai Čarlzas

Raselas dar buvo vedęs Vitalio motiną. Tiesa, Vitalis suprato, kodėl tėvas buvo neištikimas jo motinai. Ji buvo šalta, o tėvas – labai jausmingas ir rūpestingas. Vitalis įtarė, kad, įsisukęs į sekinantį skyrybų procesą, Čarzlas ieškojo paguodos su jautresne moterimi.

– Kirskime lažybų, – žvaliai pasiūlė Zakas.

Vitalis jau ketino užversti akis, tačiau susitvardė.

– Girdėjau tave ir Andželą kalbantis apie didelį pokylį Lerovų pilyje kito mėnesio pabaigoje, – švelniu balsu prakalbo Zakas. – Suprantu, kad renginys oficialus, skirtas tau surasti žmoną iš motinos kruopščiai atrinktų kandidačių...

Vitalio skruostikauliai pabalo. Jis sugriežė tobulai baltais dantimis.

– Karalienei Sofijai labai patinka tvarkyti mano gyvenimą, bet artimiausiu metu vesti neketinu.

– Žinai, būtų daug paprasčiau atbaidyti tą būrį pretendenčių, jeigu pokylyje pasirodytum su pora, – nieko nelaukęs išrėžė Zakas, lyg žinotų, kokį spaudimą Vitaliui tenka atlaikyti. Karališkųjų tėvų lūkesčiai slėgė vienturtį sūnų.
– Taigi... kertu lažybų, kad nepajėgsi papras-

tos moters paversti aukštuomenės dama vienam vakarui ir visus tuo įtikinti. Jeigu tau pasisektų, padovanočiau rečiausią iš savo automobilių. Tik, žinoma, pokylyje turiu dalyvauti ir aš. Jeigu tavo dama susimautų, man atitektų tavo brangiausias automobilis.

Išgirdęs tokį vaikišką iššūkį, Vitalis vėl panūdo užversti akis. Jis niekada nekirsdavo lažybų. Grakščiu, bet nekantriu rankos judesiu nubraukė juodų plaukų sruogą nuo antakio.

- Nesu Pigmalionas ir nepažįstu *paprastų* moterų, - sąžiningai prisipažino princas.

- Kas tas Pigmalionas? - nuoširdžiai nustebo Zakas. - Ir kaip gali nepažinoti jokios paprastos moters? Gyvename tame pačiame pasaulyje.

- Ne visai, - Vitalis romanus megzdavo itin apdairiai. Jis vengė vulgarių, aikštingų, garsenybių besivaikančių moterų, kurioms būtų buvęs lyg iškovotas prizas. O Zakui patraukli moteris tebuvo smagios dėlionės kibutis. Vitalis neketino rizikuoti, kad geltonojoje spaudoje pasirodys žinutė apie jo meilės nuotykius ir taip bus suterštas garbingas Lerovų vardas.

Be to, jis buvo investicijų bankininkas ir vieno iš senas tradicijas gerbiančio bei patikimo

Lerovijos banko generalinis direktorius. Tai lėmė ir senamadij jo gyvenimo būdą. Palaidai gyvenantys bankininkai kėlė nepasitikėjimą investuotojams. Kad ir kaip būtų, Lerovija buvo tarptautinę reputaciją turintis mokesčių rojus. Maža šalis, apsupta didesnių ir galingesnių kaimynių. Vitalio senelis sukūrė Lerovijos gerovę ir padėjo šalies finansinį pagrindą. Princo laukė kelios karjeros galimybės: motina norėjo, kad jis būtų tiesiog karūnos paveldėtojas, tačiau pats Vitalis turėjo didesnių tikslų. Ką jau kalbėti apie laisvę tapti tuo, ko nori. Su tuo valdinga jo motina laisva valia nebūtų sutikusi.

Teko nemažai pakovoti dėl teisės į karjerą, o dabar prisieina be atvangos kautis už savo viengungystę. Būdamas tik dvidešimt aštuonerių, tikrai nebuvo pasirengęs susisaistyti santuokos įžadais. O dar tas galimas spaudimas susilaukti vaikų. Jam net skrandį suspaudė įsivaizdavus klykiantį kūdikį, reikalaujantį jo dėmesio. Niekas geriau už Vitalį nenutuokė ir to, kaip sunku būtų kokiai nors moteriai pritapti prie karališkosios Lerovų šeimos. Jai tektų susidurti su dominuojančia Vitalio motina – karaliene. Vargšelei jaunamartei reikėtų turėti geležinius kiaušius norint išlikti savimi.

Vitaliui mąstant apie vedybas, pasirodė gerokai apniukęs Andželas. Vitalis pašoko it spyruoklės sviestas ir klausiamai pažvelgė į brolių.

- Tavo eilė, - sausiai tarė šis nė nemėgindamas ko nors aiškinti.

Buvo akivaizdu, kad Andželas vos tvardosi. Nustebęs Vitalis svarstė, kokį jautrų klausimą Čarlzas aptarinėjo su vyriausiuoju sūnumi. Netikėtai šovė labai taiklus spėjimas, tad tik mirktelėjo broliui. Greičiausiai tėvas sužinojo apie nesantuokinę Andželo dukrą. Tai buvo didžiausia ir juodžiausia brolio paslaptis, kurią jis atskleidė tik Vitaliui. Žmogui, kuriam šeima ypač svarbi, tokia tema - nepaprastai opi. Na, bent jau Vitalis tokios klaidos tikrai nepadarys. Jis visada labai kruopščiai rūpinasi, kad būtų apsisaugota nuo pastojimo. Puikiai numano, koks pasirinkimas lauktų, jeigu apsižioplintų. Arba kiltų milžiniškas skandalas, arba tektų vesti. Abi galimybės siaubingai gąsdino Vitalį, todėl jis niekada nerizikuodavo.

Vis dar patrauklus vidutinio amžiaus vyras Čarlzas Raselas priėjo prie už jį aukštesnio sūnaus ir apkabino.

- Atleisk, kad teko ilgai laukti.

- Nieko tokio, - ramiai atsakė Vitalis. Jis nu-

tylėjo, kad suerzino motiną, nes pasirinko keliauti į Londoną, o ne į dar vieną piršlybų renginį. Nejučia Vitalis sustingo šiltame tėvo glėbyje – toks gestas reikalavo atsako ir iš jo. Sielos gilumoje jis tebebuvo dvejų metų berniukas, kurį motina su pasišlykštėjimu nuolat atstumdavo ir kartodavo, kad labai vaikiška ir nederama taip siekti jos dėmesio.

– Man reikia paslaugos. Pagalvojau, kad tu tokį keblų klausimą išspręsi geriau nei aš, – nenoromis prisipažino Čarlzas. – Atsimeni tą namų šeimininkę, kurią buvau pasamdęs Kaminų sodyboje?

Išraiškingos tamsios Vitalio akys kiek išsiplėtė iš susirūpinimo, tamsios, ilgios lyg auksu pabarstytos blakstienos įrėmino klausiančias jo akis. Juodu su Andželu dažnai atostogaudavo tėvo užmiesčio name prie sienos su Velsu. Vitalis vertino kiekvieną dieną, kuri leisdavo jam pailsėti nuo taisyklių reguliuojamo gyvenimo Lerovijos karalystėje. Kaminų sodyboje – karalienės Elžbietos I stiliaus name – Vitalis jautėsi laisvas it paukštis. Čia galėjo būti purvinas berniūkštis, permainingos nuotaikos sunkus paauglys, bet kas, kuo tik užsigeisdavo, ir nebijoti pažeisti kokių nors taisyklių ar nepateisinti lūkesčių.

- Nelabai. Vargiai prisimenu darbuotojus.

Tėvas susiraukė akivaizdžiai nusivylęs tokiu atsakymu.

- Ji buvo vardu Pegė. Dirbo man ilgus metus. Buvo ištekėjusi už sodininko Roberto Dikenso.

Šmėkštelėjo blankus prisiminimų šešėlis - lyg koks burbulas paviršiu iškilo tolimas praėities skandalo ribulys.

- Raudonplaukė moteris, pabėgusi su jaunu meilužiu, - pašaipiai tarė jis.

Nuo Vitalio tono tėvas susiraukė.

- Taip, ta pati. Jaunuolis buvo sodininko mokinys - apsukrus gražbylys. Visada jaučiausi atsakingas už tai.

Vitalis, kuriam į galvą nebūtų šovusi mintis domėtis darbuotojų asmeniniu gyvenimu, pažvelgė į tėvą su neslepia nuostaba.

- Kodėl?

- Kelis kartus ant Pegės kūno pastebėjau nubrozdinimus, - nejaukiai pasimuistė Čarlzas. - Maniau, Dikensas smurtauja, bet nieko nesiėmiau. Tik pasiteiravau, ar jai viskas gerai. Žinoma, ji kaskart patikindavo, jog jaučiasi puikiai. Turėjau padaryti ką nors daugiau.

- Neįsivaizduoju, ką būtum galėjęs padaryti, jeigu ji nieko nepasakojo, - nerūpestingai at-

sakė Vitalis. Niekaip negalėjo atspėti, kur pasuks šis keistas pokalbis. Dar svarstė, kodėl tėvą taip jaudina buvusių darbuotojų likimai. – Nesi už tai atsakingas.

– Gyvenime ne viskas tik balta ir juoda, – niūriai tarė Čarlzas. – Jei tik būčiau labiau ją palaikęs, padrąsinęs, gal būtų manimi pasitikėjusi ir išklėjusi tiesą. Tada būčiau galėjęs padėti jai ir jos dukrai. Užuoat taip pasielgęs, buvau tiesiog mandagus ir nesikišau, kol ji galiausiai pabėgo su tuo pataikūnu niekšeliu.

– Neįsivaizduoju, ką dar būtum galėjęs padaryti. Turime gerbti privatumą. Ypač darbuotojų, – pareiškė Vitalis. Akimirka jis apmirė prisiminęs Pegės dukrą, tačiau stengėsi nematyti beatsiveriančios tiesos. Jis miglotai atsiminė Pegę Dikens, bet nepamiršo Žasminos – jos dukros. Greičiausiai todėl, kad ji buvo vienas gėdingiausių Vitalio jaunystės prisiminimų. Jis nemėgo žvalgytis į tas tolimas dienas, kai dar nebuvo išmokęs takto ir diskretiškumo.

– Ne, Vitali, reikia daugiau žmoniškumo. Darbuotojai – irgi žmonės, kuriems kartais būtinas supratimas ir parama, – nesutiko Čarlzas.

Vitalis neturėjo jokio noro galvoti apie tai, kas rūpi jo darbuotojams banke ar rūmuose. Norėjo tik vieno – kad jie kuo geriau atliktų

savo darbą. Niekada nesileisdavo su jais į asmeniškumus. Iš pagarbos tėvui neketino ginčytis ir įrodinėti savo tiesos, verčiau norėjo grįžti prie pokalbio esmės.

- Sakei, tau reikia pagalbos, - priminė jis.

Čarlzas tyrinėjo liesą, įsitempusį sūnaus veidą. Nepatenkintas jame pastebėjo buvusios žmonos ledinį šaltumą ir abejingumą. Lerovijos karalienė Sofija Kastiljonė buvo vienintelis žmogus, kurio jis nekentė. Vis dėlto kadaise ją kone beprotiškai mylėjo, kol susivokė esąs apgautas. Tebuvo spermos donoras būsimam jos karalystės įpėdiniui. Tikroji Sofijos meilė buvo moteris - artimiausia jos draugė, vardu Činzija. Vos tik Sofija pastojo, Čarlzas ir santuoka tapo jai nebereikalingi. Šią paslaptį vyras pažadėjo nusinešti į kapą. Skiriantis savo tylėjimą jis iškeitė į teisę laisvai bendrauti su sūnumi ir dalyvauti jo gyvenime. Tik kartą jis to skaudžiai pasigailėjo, kai matė, kaip jo buvusioji tiesiog čiulpia gyvybės syvus iš Vitalio nesiliaujančiu savo niurzgėjimu ir kišimusi į jo privatumą.

- Taip... paslauga, - nenorom į dabartį sugrįžo Čarlzas. - Gavau laišką iš Pegės dukros Žasminos, ji prašo pagalbos. Noriu, kad įvertintum situaciją ir rastum išeitį. Imčiausi to

pats, tačiau kelis ateinančius mėnesius dirbsiu užsienyje ir neturėsiu tam laiko. Dar pamaniau, jog tau seksis geriau, nes pažinojai ją vaikystėje.

Liesas, griežtų bruožų Vitalio veidas įsitempė. Tiesą sakant, jis tiesiog sustingo vien nuo minties, kad teks akis į akį susitikti su Žasmina.

- Situaciją? - perklausė norėdamas laimėti laiko.

Tėvas paėmė laišką nuo stalo ir padavė sūnui.

- Jaunasis bernužėlis apiplėšė Pegę, suklastojo jos parašą ant daugybės paskolų dokumentų, įstūmė jas į milžiniškas skolas ir *sužlugdė* finansiškai, - dėstė Čarlzas neslėpdamas pasišlykštėjimo. - Dabar jos vargsta vos sudurdamos galą su galu. Moterys ėmėsi visų įmanomų teisinių priemonių, bet nieko nepasiekė. Pegė serga ir nebegali dirbti.

Vitaliui tarp antakių susimetė gili raukšlė. Jis pakėlė ranką, lyg ketintų nutildyti tėvą.

- Kodėl tau rūpi ši nelaiminga istorija? - paklausė nieko nelaukdamas.

- Pegė Dikenson slėgė mano sąžinę ilgus metus, - nenoromis prisipažino Čarlzas....